

Arrest

nr. 262 739 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. REYNAERTS
Koninklijkelaan 60
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat B. REYNAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 25 juni 2021 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

*“Aan de heer die verklaart te hetend:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving / uiterlijk op 25.06.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 26.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden. Hij werd op 14.04.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar voordrugsfeiten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 24.11.2016 geen familie in België te hebben maar hij verklaart daarentegen dat hij een duurzame relatie in België heeft en familie in Frankrijk zou hebben. Het feit dat betrokkene een duurzame relatie in België en familie in Frankrijk zou hebben, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene ondertekende op 11.05.2021 een ontvangstbewijs van een nieuw formulier in hoorrecht maar hij heeft dit niet ingevuld. Er zijn geen aanwijzingen dat hij medische problemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 26.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden. Hij werd op 14.04.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Eveneens op 25 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor 8 jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

*"Aan de heer die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25 06 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- ☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 24.11.2016 geen familie in België te hebben maar hij verklaart daarentegen dat hij een duurzame relatie in België heeft en familie in Frankrijk zou hebben. Het feit dat betrokkene een duurzame relatie in België en familie in Frankrijk zou hebben, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene ondertekende op 11.05.2021 een ontvangstbewijs van een nieuw formulier in hoorrecht maar hij heeft dit niet ingevuld. Er zijn geen aanwijzingen dat hij medische problemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 26.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden. Hij werd op 14.04.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij formuleert als volgt:

“Verzoeker kan niet worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden conform artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980.”

Hij betoogt:

“Zowel in de motivering van het 'bevel om het grondgebied te verlaten' alsook in die van het 'inreisverbod' wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker tot tweemaal toe veroordeeld zou zijn wegens inbreuken op de drugwetgeving. Afgezien van de incorrecte weergave van de tweede straf, klopt het wel degelijk dat verzoeker 2 veroordelingen heeft opgelopen.

Hierbij wordt echter zonder meer afgegaan van de eenvoudige vaststelling zonder de context van deze veroordelingen te achterhalen. Het is namelijk zo dat de Rechtbank met zijn vonnis dd. 25/06/2021 wel degelijk een duidelijk signaal wou stellen aan verzoeker doch het is niet zo dat verzoeker hierdoor compleet verloren werd geacht voor de maatschappij.

Hij wordt namelijk nog steeds geacht een aanzienlijke bijdrage te kunnen leveren in onze samenleving wanneer hij zijn straf heeft ondergaan. Dit is namelijk een van de doelen die het strafrecht vooropstelt: enerzijds repressief optreden doch met het oog op een effectieve en sociale re-integratie in de maatschappij. In het ontkennende geval zou iedereen die in de gevangenis terechtkomt, beschouwd worden als een onherstelbare nadeel voor de maatschappij. Dit laatste kan uiteraard niet de bedoeling zijn.

Desalniettemin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer geoordeeld dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Dit alles zonder de correcte informatie alsook zonder in concreto na te gaan in welke omstandigheden de Rechtbank tot zijn vonnis is gekomen.

Gelet op deze redenen kan dan ook alleen maar besloten worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsverplichtingen niet afdoende is nagekomen. Het hoeft geen betoog dat de motivering op basis van artikel 7, alinea 1, 3° een manifest gebrek vertoont waarbij zonder dit gebrek nooit tot dezelfde conclusie zou kunnen worden gekomen.

Het spreekt dan ook voor zich dat het gebrekkig gemotiveerde 'bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' en 'inreisverbod' dient te worden geschorst én vernietigd.

2.2. Uit een lezing van het betoog ter ondersteuning van het eerste middel, stelt de Raad vast dat verzoeker naast de schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ook de schending van de motiveringsplicht opwerpt. Gezien hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig is, kan worden aangenomen dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te voeren

2.3. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Om onder het toepassingsgebied van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals gegarandeerd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens te vallen, wordt vereist dat er sprake is van een gezinsleven.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het begrip gezinsleven een autonome betekenis. los van de betekenis die hieraan in de nationale wetgeving wordt gegeven.

De verhouding tussen twee volwassen partners van het verschillende geslacht valt onder het begrip gezinsleven.

Verzoeker hield en houdt er een gezinsleven op na met de mevrouw [B.B.], geboren te Berkan (Marokko) op [...], van Nederlandse nationaliteit, wonende te 4700 Roosendaal. Meer nog, zoals hierboven vermeld zijn verzoeker en mevrouw [B.B.] zelfs getrouwd op 25/02/2020.

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker wordt aldus beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

In casu worden verzoeker en mevrouw [B.B.] van elkaar gescheiden op een ogenblik dat het familie- en gezinsleven een aanzienlijke vorm aannam. Zo was er bijvoorbeeld de intentie om te trouwen alsook om aan kinderen te beginnen. Zij hebben steeds een affectieve en seksuele relatie gehad hetgeen wel degelijk valt onder artikel 8 EVRM. De bestreden beslissingen zorgen er dan ook voor dat verzoeker manifest geschonden wordt in zijn recht op een familie- en gezinsleven.

De middels huidig verzoekschrift bestreden beslissingen schenden aldus artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin dat de eerbiediging van haar gezinsleven erdoor wordt aangetast zodat de schorsing en nietigverklaring van deze bestreden beslissingen zich opdringen."

Wat betreft de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De eerste bestreden beslissing werd getroffen op twee gronden, met name:

- (a) artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie;
- (b) artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor hij werd veroordeeld en waardoor, gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

2.6. Zowel het motief (a) als het motief (b) volstaan, op zichzelf, om de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De Raad stelt vast dat verzoeker het motief dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (a), volledig onbesproken laat. Dit motief wordt dan ook niet aan het wankelen gebracht en blijft overeind. In deze omstandigheid is het niet vereist een onderzoek te verrichten naar de kritiek die verzoeker uit op het motief (b). Immers, zelfs indien deze kritiek gegrond zou blijken, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niets inbrengt tegen motief (a), dat volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

2.7. De in de eerste bestreden beslissing geïncorporeerde beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek werd tevens getroffen op twee gronden, met name:

- (a) artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: er bestaat een risico op onderduiken;
- (b) artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

2.8. Zowel het motief (a) als het motief (b) volstaan, op zichzelf, om de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. De Raad dient op te merken dat verzoeker het motief dat er een risico op onderduiken bestaat (a), volledig onbesproken laat. Dit motief wordt dan ook niet aan het wankelen gebracht en blijft overeind. In deze omstandigheid is het niet vereist een onderzoek te verrichten naar de kritiek die verzoeker uit op het motief (b). Immers, zelfs indien deze kritiek gegrond zou blijken, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niets inbrengt tegen motief (a), dat volstaat ter ondersteuning van de beslissing om hem geen termijn te verlenen om het grondgebied te verlaten.

2.9. Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij erop wijst dat hij een relatie onderhoudt met een Nederlandse dame met wie hij "zelfs getrouwd" is. Hij betoogt dat hij en

deze dame van elkaar gescheiden worden *“op een ogenblik dat het familie-en gezinsleven een aanzienlijke vorm aannam. Zo was er bijvoorbeeld de intentie om te trouwen alsook om aan kinderen te beginnen.”*

2.10. In de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers gezinsleven als dusdanig niet betwist. In deze beslissing wordt gesteld dat het enkele gegeven dat verzoeker alhier een relatie onderhoudt nog geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Er wordt in deze aangegeven dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, waarbij uit de bepalingen van dit tweede lid blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Tevens wordt gesteld dat verzoeker op 11 mei 2021 een ontvangstbewijs van een formulier hoorrecht heeft ondertekend, doch dit formulier niet heeft ingevuld. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker deze overwegingen volledig onbesproken laat, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te poneren dat zijn recht op een familie- en gezinsleven manifest wordt geschonden. Het komt niet aan de Raad toe om de leemten in het verzoekschrift ten behoeve van verzoeker in te vullen.

2.11. Verzoeker toont dus geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.12. De eerste bestreden beslissing blijft derhalve overeind.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod

2.13. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.14. Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

2.15. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals openbare orde en ernstige redenen van openbare orde nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.). Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.). De uitlegging van het begrip ‘openbare orde’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de

omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21). In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten ‘ernstige redenen van openbare orde’ worden onderscheiden van gewone ‘redenen van openbare orde’ en ‘dwingende redenen van openbare orde’. ‘Ernstige redenen’ vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone ‘redenen’ terwijl ‘dwingende redenen’ vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip ‘ernstige redenen’ breder is dan het begrip ‘dwingende redenen’ (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het HvJ: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”* Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en dat vereist dat de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschermd (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

2.16. De Raad wijst erop dat verweerder de *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”* op grond waarvan een inreisverbod voor 8 jaar wordt opgelegd, motiveert als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 26.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden. Hij werd op 14.04.2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.17. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder zich louter heeft beperkt tot het aanhalen van twee veroordelingen, waarbij *“zonder meer afgegaan [wordt] van de eenvoudige vaststelling zonder de context van deze veroordelingen te achterhalen”*. Hij stelt dat verweerder *“zonder meer geoordeeld [heeft] dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden”* en *“Dit alles zonder de correcte informatie alsook zonder in concreto na te gaan in welke omstandigheden de Rechtbank tot zijn vonnis is gekomen.”*

2.18. De Raad kan, in navolging van verzoeker, enkel vaststellen dat verweerder er zich in de tweede bestreden beslissing toe heeft beperkt te verwijzen naar de twee veroordelingen van verzoeker. Er wordt vermeld dat verzoeker werd veroordeeld voor een *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs”*, wat niet meer is dan een algemene kwalificatie. Daarnaast wordt de strafmaat aangegeven. Enige verwijzing naar de concrete handelingen en precieze feiten en omstandigheden die aan de veroordelingen ten grondslag liggen ontbreekt volledig. Hoewel de Raad kan aannemen dat aan drugsfeiten in bepaalde omstandigheden een zekere ernst kan worden toegeschreven, volstaat het niet om louter te verwijzen naar een *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs”* opdat deze ernst voldoende wordt geconcretiseerd. Wanneer verweerder een zeer ingrijpende beslissing – wat een inreisverbod van acht jaar is – neemt, vermag verzoeker te verwachten dat deze getuigt van een grondige en concrete beoordeling van de voorliggende feiten, waarbij rekening wordt gehouden met de concrete context, quod non in casu. De Raad merkt op dat het meest recente vonnis van 14 april 2020 zich weliswaar in het administratief dossier bevindt, doch het komt ook niet aan de Raad toe om leemtes in de bestreden beslissing zelf op te vullen en, in de plaats van verweerder, een afweging te maken van de concrete gedragingen van verzoeker die hieruit blijken.

2.19. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. Waar verweerder hierin verwijst naar rechtspraak van het HvJ en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake drugsverslaving en georganiseerde drugshandel, wijst de Raad erop dat dit niet alleen een motivering *a posteriori* uitmaakt waarmee geen rekening kan worden gehouden, maar dat verweerder tevens nalaat om deze veeleer algemene overwegingen te concretiseren op verzoekers eigen situatie. Het verweer in de nota met opmerkingen is dus ook niet concreet en volstaat hoe dan ook niet om het gebrek aan een concrete motivering en afweging in de tweede bestreden beslissing te remediëren. Waar verweerder nog stelt dat verzoeker met zijn hypothetisch betoog dat hij nog steeds een aanzienlijke bijdrage in de maatschappij kan leveren, *“het tegendeel niet [aantoont]”*, en niet getuigt van schuldbesef, kan de Raad enkel vaststellen dat dit geen verweer betreft tegen het pertinente argument van verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de concrete context en de omstandigheden van de strafrechtelijke veroordelingen. Daargelaten de vraag in welke mate verzoekers gedragingen en uiteenzetting in zijn verzoekschrift blij moeten geven van een schuldinzicht en een mogelijke toekomstige bijdrage in de maatschappij, gaat het erom dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar een redelijke afweging dient te maken van alle concrete omstandigheden van de zaak en in het bijzonder, bij het bepalen van de *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”*, rekening dient te houden met de concrete persoonlijke gedragingen die aan de veroordelingen ten grondslag liggen. De Raad kan enkel herhalen dat verweerder hiertoe volledig in gebreke is gebleven.

2.20. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat de motivering van de tweede bestreden beslissing gebrekkig is, doordat er voor de *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”* louter wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen, de strafmaat en de algemene kwalificatie. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, wat leidt tot de nietigverklaring ervan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2021 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA